

РЕШЕНИЕ

№ 3

гр. Бургас, 11.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на седми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пламен Анг. Синков

Членове: Галина Т. Канакиева
Петя Ив. Петрова Дакова

при участието на секретаря Петя Ефт. Помакова Нотева
в присъствието на прокурора Й. Цв. Д. Т.

като разгледа докладваното от Пламен Анг. Синков Въззивно наказателно дело от общ характер № 20222000600188 по описа за 2022 година

С присъда № 9/03.06.2022г. по НОХД № 432/2019г., Сливенският окръжен съд признал подсъдимия М. П. Д. за виновен в това, че в периода от 15.05.2018г. до 30.07.2018г. в гр. Сливен, при условията на продължавано престъпление, в качеството си на длъжностно лице – полицейски инспектор в Участък – „Надежда“ при РУ на МВР – Сливен, приел дар, който не му се следва – пари и вещи, на обща стойност 60,49 лв., като на 15.05.2018г. приел от С.И.В. от гр. Сливен парична сума в размер на 20 лв., на 27.06.2018г. приел от Б.Б.Д. от гр. Сливен 1 бр. бутилка водка „Финландия“ 700 мл, на стойност 20,49 лв. и на 30.07.2018г. приел от А.А.Х. от гр. Сливен парична сума в размер на 20 лв., за да не извърши действия по служба – да не осъществи контрол по спазване на разпоредбите на чл.4, ал.1 и чл.5, ал.1 от Наредбата за обществения ред на територията на Община Сливен /приета с Решение №231 от 26.05.2016г. на Общински съвет Сливен/, който контрол му е вменен с разпоредбата на чл.55, ал.2 от същата наредба, както и да не извърши действия по установяване на нарушения на тези разпоредби при провеждане на сватбени тържества и на друго частно събитие – евангелска проповед на църква „Ц.Б.“ на територията на кв. „Надежда“ в гр. Сливен, като подкупът е извършен от полицейски орган, поради което и на основание чл.302, т.1, б.,а“ вр. чл.301, ал.1 вр. чл.26, ал.1 вр. чл.55, ал.1, т.1 от НК му наложил наказание лишаване от свобода за срок от ДВЕ ГОДИНИ, изпълнението на което

отложил, на основание чл.66, ал.1 от НК, за изпитателен срок от три години. За същото деяние са наложени и кумулативно предвидените наказания глоба в размер на 1000 лв., както и лишаване от право да заема длъжност в органите на МВР за срок от ДВЕ ГОДИНИ.

В тежест на подсъдимия са възложени направените в хода на наказателното производство деловодни разноски.

На основание чл.53, ал.1, б.,б“ вр. чл.307а от НК в полза на държавата е отнет предмета на престъплението – банкнота с номинал 20 лв., на същото основание Д. е осъден да заплати в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт, сумата от 40,49 лв., представляваща равностойността на липсващата част от предмета на престъплението.

Срещу така постановената присъда са постъпили отделни въззивни жалби от двамата защитници на подсъдимия М. П. Д. – адвокат С. К. и адвокат М. Й..

Адвокат К. оспорва присъдата на ОС – Сливен като неправилна, поради противоречие с материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Твърди се, че събраните в хода на наказателното производство доказателства не установяват по безспорен начин виновността на Д.. Моли за постановяване на оправдателна присъда.

Другият защитник адвокат Й. също се позовава на неправилност на присъдата и иска нейната отмяна и оправдаване на подсъдимия Д. по повдигнатото му обвинение. С допълнително изложение той посочва конкретни доводи относно всяка от престъпните прояви, описани в присъдата. Твърди се, че съдът е възприел само обвинителната теза, като е игнорирал данните от показанията на свидетеля С.В., че подсъдимият не се е съгласил с провеждането на евангелизация на открито и съответно не е получил 20 лева за това. Също така се изтъква противоречие в показанията на свидетелите П.Д., П.Х. и Г.П., въз основа на които е постановена присъдата. Като спорни се посочват следните обстоятелства, възприети и възпроизведени по различен начин от свидетелите: номинала на банкнотата, разположението на свидетеля С.В. спрямо подсъдимия Д., момента на предаване на банкнотата, кой от свидетелите е видял предаването на парите и кой на кого е казал. Особено внимание се обръща на показанията на свидетеля П.Х., който в съдебно заседание посочва различна фактическа обстановка от описаната в досъдебната фаза, като промяната е в полза на обвинението, за да съответства на показанията на другите двама свидетели Д. и П.. Коментира се наличието на запис, доказващ действията на свидетеля С.В. и подсъдимия Д., който обаче не е приложен по делото. Излага се различна гледна точка и относно обвинението за неизпълнение на служебните задължения при проверка в дома на свидетелите А.Д. и В.К. на 27.06.2018г.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция представителят на Апелативна прокуратура - Бургас излага становище, че жалбата на подсъдимия, подадена чрез неговите защитници, е неоснователна. Според

прокурора, ОС-Сливен е извършил прецизен анализ на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, въз основа на който е достигнал до обосновани правни изводи, че подсъдимият е осъществил деянието, посочено в обвинителния акт. Излагат се доводи, че правилно и аргументирано не са били кредитирани показанията на свид. С.В., А.Д., Л.К., Г.А. и Х.А., дадени в съдебното следствие, като са взети предвид показанията на тези свидетели, дадени на ДП. Счита, че правилно по реда на чл.223 от НПК са приобщени показанията на свид. Б.Д. от ДП и са кредитирани като достоверни. Намира, че на показанията на свидетелите – полицейски служители П.Х., Г.П. и П.Д. обосновано е дадена вяра, като пълни, последователни и взаимно допълващи се. За неоснователно приема възражението на защитата за противоречие на показанията на свид. Х., дадени на ДП, с данните от другите двама свидетели, като е посочено, че същото не засяга основния факт на обвинението. Особено внимание е обърнато на свид. Х., като са изложени аргументи защо действията на същия не представляват провокация към подкуп. Намира твърденията за съгласуваност на действията на този свидетел и служителите на „Вътрешна сигурност“ за недоказани. Относно обясненията на подсъдимия прокурорът счита, че те правилно са били преценени като защитна теза в частта им, с която се отрича вземането на подкуп по трите описани в обвинителния акт деяния. Първоинстанционният съд е отговорил в пълнота на всички направени от защитата възражения. Намира за неоснователни възраженията на подсъдимия, че не е виновен за второ деяние, тъй като е дал указания за премахване на палатката, които свид. В.К. е възприела. Счита, че по делото са събрани достатъчно доказателства, че подсъдимият е знаел за неизпълнението на разпореждането му и в замяна на получената бутилка алкохол е проявил бездействие по отношение на служебните си задължения, като не е проверил дали палатката наистина е премахната. Поради липса на съответен протест, само информативно прокурорът изразява несъгласието си с прилагането на чл.55, ал.1, т.1 от НК, тъй като счита, че в случая не са налице многобройни смекчаващи вината обстоятелства. Счита, че атакуваната присъда следва да бъде потвърдена.

В съдебно заседание упълномощените от подсъдимия Д. защитници поддържат въззивната жалба, както и всички аргументи, които са изложили в хода на съдебните прения пред първоинстанционния съд. Излагат съображения за допуснати съществени процесуални нарушения, изразяващи се в превратно интерпретиране на доказателствения материал, което е довело до неправилно приложение на материалния закон. Твърди се, че съдът е кредитирал избирателно показанията на свидетелите по делото - за някои от ДП, за други от съдебното следствие, за да постанови присъда, отговаряща на обвинителната теза. Акцентират на разминаванията в показанията на свидетеля П.Х., съпоставени с тези на свидетелите Д. и П., доколкото първият от тях на ДП заявява, че е срещнал другите двама навън – извън полицейското управление, където им обърнал внимание за срещата между подсъдимия Д. и свид. С.В., докато те твърдят, че разговорът се е провел вътре. Поставен е

въпросът за видеозаписите, иззети от частен имот, за които съдът приема, че са били изтрити. Намират, че неприобщаването им е умишлено, тъй като противоречат на обвинението. Обръща се внимание на съдържанието на разговорите по изготвените ВДС, които според защитата категорично не позволяват да се направи извод, че те подкрепят показания на свид. Б.Д.. Като аргумент за невиновност на подсъдимия по третото деяние от обвинението, неговите защитници изтъкват наличието на провокация към подкуп от страна на свид. Х., който е бил активната страна в комуникацията със свид. И.Ф., питайки го „ти имаш ли документи за сватбата, за палатката?“, като по този начин го е провокирал да даде 20 лева за подкуп на Д.. Като аргумент в подкрепа на това твърдение се сочат и показанията на свид. Д.Д., че свид. Х. е бил настоятелен и притеснен. Считат, че са налице достатъчно данни, че действията на свид. Х. са съгласувани със служителите на полицията. Относно случаят със свид. С.В. се излагат доводи, че той не е искал разрешение за извършване на незаконосъобразно мероприятие, тъй като в разговорите си с подсъдимия никъде не е споменал, че ще има озвучаване със силна музика. Пледира се за отмяна на присъдата и връщане на делото на ОС-Сливен за изправяне на допуснатите нарушения на процесуалните правила или за постановяване на оправдателна присъда.

В личната си защита и последната си дума подсъдимият Д. се присъединява към изложеното от неговите защитници. Излага твърдение, че никога, по никакъв начин не е поискал и не е приемал пари или дар, за да наруши задълженията си по служба. Обяснява, че е единствен от колегите му който е обучаван по стратегия „Полицията в близост до обществото“, поради което е бил непрекъснато сред хората, независимо от това, че са от малцинствата. Сочи, че следвайки тази стратегия е влязъл в конфликт с колегите си. Изтъква, че всички полицейски служители, свидетелствали в настоящото производство са претърпели кариерно развитие след неговото напускане. Моли за постановяване на оправдателна присъда по всички повдигнати обвинения.

След като се запозна с направените оплаквания, изслуша становищата на страните, прецени събраните доказателства и съобрази закона, и като извърши цялостна служебна проверка на атакуваната присъда, независимо от посочените основания, въззивният съд намери следното:

Контролираната инстанция е приела фактическа обстановка съответстваща на пълния и задълбочен анализ на събраните по делото доказателства. Установено е, че подсъдимият Д. е с необременено съдебно минало и положителни личностни данни, висшист, семеен. От 01.05.2001г. до месец август 2018г. заемал различни длъжности в системата на Министерството на вътрешните работи. Към инкриминирания с обвинителния акт период 15.05.2018г. – 30.07.2018г., той работил в Участък „Надежда“, Районно управление - Сливен при Областна дирекция на МВР – Сливен, на длъжност полицейски инспектор V степен. Обслужваният район обхващал кв. „Надежда“ и по-голямата част от индустриалната зона в гр. Сливен.

Съобразно връчената му с надлежен протокол от м. януари 2016г. длъжностна характеристика, Д. имал служебни задължения да работи непосредствено по противодействие на престъпността, опазването на обществения ред и превенцията; да анализира състоянието, динамиката и структурата на извършваните престъпления и нарушения на обществения ред в района и предприема необходимите мерки за отстраняването им; стриктно да следи за законосъобразното прилагане на административнонаказателните мерки и правилното им документално оформяне; да осъществява функции по контрол за установяване на нарушения в случаите, когато това е предвидено в нормативен акт; да участва в организиране охраната на масови мероприятия и взема мерки за недопускане нарушения на обществения ред; да познава ЗМВР и Правилника за устройство и дейността на МВР; да познава нормативната уредба, дейността и функциите на полицията, структурата и задачите на органите на МВР и на другите специализирани държавни и обществени органи, ангажирани с противодействие на престъпността и опазване на обществения ред; да познава основите на наказателното и административно право, както и системата от наказателни и административни мерки за въздействие върху правонарушителите, прилагани от органите на полицията.

Предвид характера на заеманата от подсъдимия Д. служба и вменените му в тази връзка задължения, той бил длъжностно лице по смисъла на чл.93, т.1, б. „а“ от НК.

Началник на Участък „Надежда“, Районно управление - Сливен при Областна дирекция на МВР — Сливен бил свид. П.Д.. Когато той отсъствал, Д. го замествал и в тези случаи фактически осъществявал началнически /ръководни/ функции в участъка. Колеги на подсъдимия в Участък „Надежда“ били полицейските служители: свид. П.Х., свид. И.Ц., свид. Ж.К. и свид. Г.П.. Свид. С.К. работел като сътрудник охрана към ОД на МВР - Сливен и бил зачислен към Участък „Надежда“, Районно управление - Сливен.

Задълженията на полицейските служители включвали и охрана на обществените отношения, регулирани с чл.4, ал.1 и чл.5, ал.1 от Наредба за обществения ред на територията на Община Сливен (НОРТОС), приета на основание чл.22 от Закона за местното самоуправление и местната администрация с решение № 231/26.05.2016г. на Общински съвет – Сливен, и съдържаща предписания, свързани с осигуряването и опазването на обществения ред и създаване на условия за спокойствие, труд и отдых на гражданите на територията на Община Сливен. С посочената цел чл.4, ал.1 от Наредбата забранявал използването на музикални инструменти, озвучителни системи и други електронни устройства, възпроизвеждащи музика, говор или шум на обществени места или в частни имоти, както и в/на пътни превозни средства, ако смущават спокойствието на гражданите и нарушаващи обществения ред за времето на цялото денонощие. В чл.5, ал.1 от Наредбата била въведена забрана за провеждането на сватбени, семейни и други частни събития на нерегламентирани места - тротоари, площи, улици, междужилищни пространства, градини, паркове и други територии общинска

собственост, както и в частни имоти, водещи до нарушаване на обществения ред и спокойствието на гражданите. В чл.55, ал.2 от Наредбата били посочени органите, които оказват контрол по спазване на изискванията ѝ - кмета на общината, кметовете на населените места, кметските наместници и служители на общинска администрация, определени със заповед на кмета на общината, органите на МВР Сливен и РЗИ Сливен, в рамките на тяхната компетентност.

Въпреки посочените писани правила, живущите в кв. „Надежда“ често ги negliжирали, като продължавали да провеждат сватбени тържества, кръщенета, сюнети и евангелски проповеди на открито по улици и тротоари в квартала, като използвали шумно озвучаване. Същевременно търсели начини да не бъдат санкционирани за своето неправомерно поведение. Така някои от тях се обръщали за съдействие към подс. Д., който бил известен сред хората в квартал „Надежда“, че при предоставяне на неголеми във финансово изражение дарове, включително и парични суми, в нарушение на чл.55 ал.2 от Наредбата не осъществявал контрол по спазване на разпоредбите на чл.4 ал.1 и чл.5 ал.1 от Наредбата и не извършвал действия по установяване на нарушения на тези разпоредби във връзка с провежданите празненства и евангелски проповеди.

Информация за склонността на подсъдимия към корупционни практики достигнала и до колегите му от участъка, както и до Дирекция „Вътрешна сигурност“ - МВР, отдел „03“, сектор „01“, гр. Бургас. По този повод служители на отдела, сред които и свид. Х.Ч., започнали да наблюдават действията на подс. Д.. След получено надлежно разрешение от съдия били използвани и специални разузнавателни средства.

Свидетелят С.В. – жител на квартал „Надежда“ в гр. Сливен, работел като евангелски пастор към църква „Ц.Б.“, която се намирала на ул. „П.... в същия квартал. Той бил наясно, че проповедите следва да се извършват в помещението на църквата, но предпочитал да са на открито и шумно озвучени, за да привличат повече вярващи. С подс. Д. той се познавал от няколко години, имал номера на мобилния му телефон и му се обаждал, когато му било необходимо.

На 15.05.2018г. рано сутринта свид. С.В. от своя телефон с номер ... позвънил на подс. Д. на телефон ..., след което отишъл на работното му място, но той все още не бил в участъка. Въпреки това пасторът продължил да го търси, като посетил още няколко пъти сградата на полицейския участък в кв. „Надежда“. Засиленият интерес, който свид. В. проявявал към подсъдимия, направил впечатление на колегата му свид. П.Х..

Около обяд свид. В. се срещнал с подсъдимия в работната му стая в сградата на Участък „Надежда“, РУ – Сливен, където свидетелят уведомил Д. за предстоящата евангелска проповед /евангелизация/, както и че иска същата да се проведе на площада на квартала и да бъде озвучена с апаратура. Подс. Д. отговорил на пастора, че на площада е планирано друго събитие, а и не е разрешено. Обсъждайки искането на свид. В., двамата излезли от стаята на

подсъдимия в коридора на участъка. По същото време там се намирал и свид. Х., който възприел, че в ръката на С.В. има банкнота. Като видял свид. Х., В. свил банкнотата и я скрил в дланта си. За видяното свид. Х. незабавно уведомил Началника на Участък „Надежда“ - свид. П.Д., който бил заедно с колегата си свид. Г.П.. Тримата полицаи се запътили към коридора, но видели свид. В. и подс. Д. да излизат извън сградата на участъка. Тогава свид. Д. и свид. П. влезли в една от стаите, която имала изглед към входа на сградата на участъка и видели намиращите се отпред В. и Д.. Скрити зад металните щори на прозореца в стаята, свидетелите Д. и П. наблюдавали от непосредствена близост свидетеля и подсъдимия, намиращи се пред прозореца.

Там, пред сградата на участъка и пред прозореца, зад който били свидетелите и колеги на подсъдимия, свид. В. помолил Д. евангелската проповед да бъде проведена на улицата, пред църквата „Ц.Б.“ в кв. „Надежда“. Подсъдимият отново отказал с аргумент, че там също не е разрешено да се провежда такова мероприятие, но пасторът не се отказвал и продължил да настоява, и в крайна сметка Д. се съгласил. За да получи съдействие и да не бъде санкциониран за нарушението, свид. В. решил да даде на подсъдимия банкнотата от 20 лв., която малко преди това свид. Х. го видял да държи в ръцете си. След като С.В. предложил парите на подсъдимия, последният първоначално не искал да ги приеме, за да не ги види някой, но после се съгласил. Държейки сгъната банкнотата от 20 лв. в ръката си, свид. В. се здрависал с подс. Д., като при допирането на ръцете им полицаят приел от свидетеля банкнотата от 20 лв. След това свид. В. си тръгнал.

Евангелската проповед не била проведена, въпреки подготовката, състояща с в изнесени музикални уредби, тъй като завалил дъжд.

На 26.06.2018г. свидетелите А.Д. и В.К., живущи в гр. Сливен, кв. „Надежда“, ул. „Б....“, организирали тържество по повод сватбата на техния син К.. Следобеда на същия ден те разпънали палатка на улицата пред къщата си, където на следващия ден очаквали да посрещат гости, а след това празненството щяло да продължи в ресторант „Сливен“. Мероприятието трябвало да бъде озвучено от музикален оркестър, който да свири на гостите в палатката и по-късно в ресторанта.

На 27.06.2018г. около обяд палатката вече била напълно изградена на улицата. Мястото било посетено от подс. Д., който дал указания на свид. К. да се премахне незаконно поставената палатка, тъй като възпрепятствала възможността за преминаване на хора и коли, за което имало оплаквания. Свид. К. отказала да премахне палатката. След настояване от страна на подсъдимия, свидетелката и нейните роднини решили да се престорят пред полицаия, че ще премахнат палатката, като започнали да премахват някои тръби в задната ѝ част. След като Д. си тръгнал, К. и роднините ѝ преустановили действията по премахване на палатката.

Не след дълго при палатката свид. К. се срещнала с мъжа си А.Д., както и с техния съсед и братовчед на мъжа ѝ свид. Б.Д. /починал на ..г./. К. разказала

на двамата за указанията на Д. палатката да бъде премахната, тъй като било забранено на улицата да се провеждат сватби, и помолила свид. Б.Д. да почерпи подсъдимия, за да го склони да се съгласи палатката да не бъде премахната. Свид. Д. се съгласил и още същия ден той намерил телефонния номер на подс. Д., като му позвънил от телефон с испанска сим-карта № +...., поискал да се срещнат, за да говорят за сватбата на сина на свид. К. и свид. Д. и палатката, която била поставена на улицата, и го попитал „Каква водка пиеш?“. Към този момент подсъдимият вече бил под наблюдение от отдел „Вътрешна сигурност“ и този разговор бил записан при експлоатираните СРС и документиран в изготвените ВДС. В хода на разговора двамата се уговорили за лична среща пред сградата на Участък „Надежда“, която се състояла по-късно същия ден. Първоначално Д. отказал на предложението на свид. Б.Д. да го почерпи, за да не бъде премахната палатката, но след известно убеждаване от страна на свидетеля се съгласил да го почерпят с бутилка водка „Финландия“ 700 мл, в замяна на неговото бездействие. След срещата свид. Д. закупил една бутилка водка „Финландия“ 700 мл от магазин „Еко асорт“ в кв. „Даме Груев“, сложил я в торбичка и тръгнал обратно за кв. „Надежда“. Отново се обадил на подс. Д. от същата испанска сим-карта и поискал да излезе пред сградата на Участък „Надежда“, за да му даде бутилката, но подсъдимият му казал да я остави в барчето на свид. Г.А., намиращо се срещу сградата на полицейския участък. Свидетелят отишъл в барчето, където намерил свид. А., който заедно с други хора четял Библията. Д. казал на А., че му оставя торбичка, която да предаде по-късно на Д., като свид. А. му посочил една от масите в заведението, на която Д. оставил торбичката с водката. По-късно същия ден в заведението дошъл подс. Д. и потърсил багажа, който му бил оставен от свид. Д.. След като свид. А. му посочил масата и торбичката с бутилката водка, Д. я взел и излязъл от заведението, след което веднага оставил торбичката с бутилката водка „Финландия“ 700 мл в багажника на служебния автомобил „Опел Астра“ с рег. № СН ... НС, който бил ползван от всички служители на Участък „Надежда“ и по това време бил паркиран пред барчето и сградата на участъка, като багажника бил откъм заведението. Тези действия на подс. Д. били забелязани от колегите му свидетелите Ж.К. и И.Ц., които по това време били в сградата на участъка и го наблюдавали от излизането му от барчето до оставянето на торбичката в служебния автомобил. Дватама свидетели имали служебна работа с автомобила, затова взели ключовете от подсъдимия и потеглили към мястото, където трябвало да отидат. Докато пътували светнала лампата за маслото на автомобила, поради което те спрели превозното средство и отворили багажника, където имало шише с резервно масло. В багажника на автомобила свидетелите видели торбичката оставена малко преди това от Д. и я отворили, като видели бутилка водка „Финландия“ 700 мл., след което я оставили обратно в багажника на автомобила, сложили масло на автомобила и отново потеглили. Като се върнали в участъка, те предали ключовете от автомобила на началника си П.Д..

Сватбата на сина на свидетелите Д. и К. преминала необезпокоявано от страна на полицията. За дадената на Д. бутилка водка, за да бъде избегнато премахването на палатка им, те споделили с гостите по време на сватбеното тържество в ресторант „Сливен“. Така за случилото се научил и свид. С.К., работещ като сътрудник охрана към ОД на МВР - Сливен и зачислен към Участък „Надежда“, РУ – Сливен, който присъствал на празненството в ресторанта.

Свидетелят А. Х. - служител на Общинска охрана – Сливен, следял за спазването на реда при провеждането на различни обществени и лични мероприятия в квартал „Надежда“ и живеел в същия квартал. Поради службата си, той знаел разпоредбите на Наредбата за обществения ред на територията на Община Сливен и бил наясно със забраната на улицата да се поставят палатки и да се озвучават мероприятия с музикални уредби. Х. имал информация, че често жителите на кв. „Надежда“ търсели съдействието на подс. Д., за да не бъдат безпокоени от полицията. Тъй като двамата се познавали отдавна и често поддържали контакти, понякога хората се обръщали към свид. Х. за съдействие, за да дадат на подс. Д. определен дар - пари, бонбони, алкохол и други вещи, в замяна на което последният да не осъществява контрол при провеждането на различни мероприятия на открито.

Именно с такова искане с Х. се свързали неговите познати Р.А. - да им съдейства, като дадат чрез него пари на подс. Д., за да нямат проблеми с провеждането на сватбено тържество на техния син на 28.07.2018г., за което искали да изградят палатка пред дома им на ул. „Крали Марко“. Свидетелят се свързал с подсъдимия и му предал предложението на своите познати. Д. се съгласил и поръчал свид. Х. да вземе парите, след което да му ги предаде. Впоследствие тези познати не се свързали със свид. Х. и не му дали уговорените пари, като уговорката пропаднала.

Скоро след това към свид. Х. със същата молба се обърнал свид. И.Ф., живущ в гр. Сливен, кв. „Надежда“. Той му дал банкнота от 20 лв., която да даде на подс. Д. за почерпка, в замяна на което поискал семейството му и гостите им да не бъдат безпокоени по време на сватбеното тържество на сина му Н. на 30.07.2018, за провеждането на което изграждали палатка на ул. „Калиакра" № 19 пред дома си и поканили музикален изпълнител.

На 30.07.2018г. около 10.30 часа свид. Х. от телефон с номер ... се свързал с подс. Д. и двамата се уговорили да се срещнат около 13.00 часа пред сградата на полицейския участък в кв. „Надежда“. Тъй като подсъдимият бил под наблюдение от Дирекция „Вътрешна сигурност“ - МВР и спрямо него били прилагани СРС, съдържанието на разговора било записано и документирано чрез ВДС. Поради получената информация, било организирано наблюдение на мястото на планираната среща, където служители на дирекцията, сред които св. П., присъствали без да бъдат забелязани от Х. и Д..

В уговореното време подс. Д. пристигнал пред сградата на полицейския

участък със служебен автомобил „Опел Астра“ с рег. № СН ... НС, паркирал пред входа и влязъл в сградата. След известно време напуснал участъка и в близост до намиращото се наблизо „Кметство Надежда“ се срещнал със свид. Х., който му предложил да му даде 20 лв. от свид. И.Ф., за да не безпокои сватбарите и да не прекратява сватбеното тържество в палатката на улица „Калиакра“. Подсъдимият се съгласил да вземе парите и двамата със свид. Х. тръгнали към палатката, където трябвало да се проведе сватбата, последвани от свид. П..

Свидетелят и подсъдимият вървели един до друг, като Д. бил отдясно. Докато се движели, свид. Х. бръкнал с дясната си ръка в десния джоб на панталона си и оттам извадил банкнотата от 20 лв., която подал на подсъдимия. Той я взел с лявата си ръка и я сложил в левия джоб на панталон си. Свид. П. видял това, настигнал ги и им се представил като служител на Дирекция „Вътрешна сигурност“ – МВР, след което задържал подс. Д. и му поставил белезници отзад на ръцете.

Скоро на мястото пристигнали и други полицейски служители от Дирекция „Вътрешна сигурност“ - МВР, както и следовател, прокурор и експерт. В условията на неотложност, по реда на чл.164 от НПК, бил извършен обиск на подсъдимия, при който в левия джоб на панталона му била намерена, сгъната на четири, банкнота с номинал 20 лв. и сериен номер БТ..., която била иззета, заедно с мобилният му телефон марка „HUAWEI“ модел VNS-L21, с IMEI № ... и сим-карта на мобилен оператор „Telenor“, с № ..... За обиска бил съставен протокол за обиск, одобрен от съдия.

В хода на досъдебното производство била назначената и извършена съдебнооценителна експертиза, съгласно заключението на която стойността на бутилка водка „Финландия“ 700 мл. по пазарни цени към 27.06.2018г. възлиза на 20,49 лв.

Била извършена и техническа експертиза от вещо лице - специалист в областта на телекомуникационните технологии в ЦЕКИ към НИКК - МВР, от заключение на която се установява, че в инкриминирания с обвинителния акт период подс. Д. е поддържал активна комуникация по телефона със свидетелите А. Х., Б.Д. и С.В..

Данни за телефонните номера, ползвани от подсъдимия и свидетелите Х. и С.В., са предоставени с писма на „Теленор България“ ЕАД и на „А1 България“ ЕАД – София.

Изложената фактическа обстановка въззивният съд намира за правилно установена по категоричен начин от събраните по делото писмени, гласни и веществени доказателства и доказателствени средства, събрани чрез обясненията на подсъдимия М. Д.; показанията на свидетелите С.В., А.Д., В.К., Г.А., С.К., А. Х., П.Х., Г.П., П.Д., Ж.К., Х.Ч., Г. П., И.Ц., Д.Д., Х.А., С. А.а и И.Ф.; заключенията на вещите лица по съдебнооценителната и техническата експертизи; писмените доказателствени материали, приложени по досъдебното производство: писмо рег. № 958400-173/06.08.2018г. на

Дирекция „Вътрешна сигурност“ - МВР, ведно с приложените към него заповед за задържане на М. Д., протокол за обиск; протокол за обиск по чл.164 от НПК на Д., ведно с препис от него и фотоснимки; определение № 312/31.07.2018г. на Окръжен съд - Сливен за одобрение на протокола за обиск; заверен препис от преписка вх.№ 250/2018г. на Районна прокуратура – Сливен /преписка ЗМ № 66/2018г. на РУ на МВР – Сливен/; длъжностна характеристика за длъжността младши разузнавач, заемана от Ж.К.; длъжностна характеристика за длъжността разузнавач, заемана от И.Ц.; писмо рег. № сл.д. 16/18г. от 17.04.2019г. на ОСО при ОП - Сливен, ведно с писмо УРИ 1670p00-2773/03.05.2019г. на РУ на МВР – Сливен, писмо рег. № 596/31.07.2018г. на ОСО при ОП - Сливен, ведно с писмо УРИ 343000-5917/01.08.2018г. на ОД на МВР – Сливен; кадрова справка на М. Д.; длъжностна характеристика; протокол за запознаване и заповед № 343з-1627/27.07.2018г. на ОД на МВР - Сливен за делегиране на управленски правомощия; Наредба за обществения ред на територията на Община Сливен; справка УРИ 167000-160/16.01.2019г.; писмо изх. № 26699/10.12.2018г. на „Теленор България“; писмо изх. № 25247/11.12.2018г. на „А1 България“ ЕАД; препис извлечение от акт за смърт на Б.Б.Д.; декларация за семейно и материално положение и имотно състояние; справка за съдимост; справка от НБД „Население“ за Д.; постановление за частично прекратяване на наказателно производство от 16.07.2019г.; копия от съдебни актове и протоколи по адм.дело № 67/2019г. по описа на Административен съд – Сливен и решение № 4882/27.04.2020г. по описа на Върховен административен съд, V-то отделение; предложение за провеждане на полицейска операция рег. № RB ... от 30.07.2018г. с гриф „Поверително“; протокол за изготвяне на веществен доказателствено средство „Звукозапис“ от прилагане на специално разузнавателно средство рег.№ 42-1488/30.11.2018г. на Държавна агенция „Технически операции“; веществен доказателствено средство – компактдиск рег.№ 43-387 от 04.10.2018г.; веществен доказателство - банкнота с номинал от 20 лв. и сериен номер БТ....

На базата на изложената фактическа обстановка се установяват три отделни деяния, предмет на изследване в настоящото производство, като обвинението по всяко от тях е основано на самостоятелни доказателствени източници. Ето защо, гласните доказателствени средства, събрани по делото могат да бъдат групирани в три отделни групи:

1. относно деянието, извършено на 15.05.2018г., са относими показанията на свидетелите С.В., П.Х., П.Д. и Г.П.;

2. относно деянието, извършено на 27.06.2018г., са относими показанията на свидетелите Б.Д., А.Д., В.К., Г.А., Ж.К., И.Ц. и С.К.;

3. относно деянието, извършено на 30.07.2018г., са относими показанията на свидетелите А. Х., И.Ф., Х.Ч. и Г. П..

Първоинстанционният съд, при съблюдаване на приобщената

доказателствена съвкупност и след анализ на нейното съдържание, е очертал горепосочените правнозначими фактически положения за предявеното срещу подсъдимия обвинение и в съответствие с изискванията на материалния закон е формирал заключение за съставомерност на деянието на подсъдимия по чл.302, т.1, б. „а“ вр. с чл.301, ал.1 НК.

След анализ на всички гласни и писмени доказателства по делото, събрани на досъдебното производство и по време на съдебното следствие пред първоинстанционния съд, настоящата инстанция не стигна до установяването и приемането на нови съставомерни фактически обстоятелства.

Правилно първостепенният съд е обсъдил депозираните от свидетеля С.В. показания – както в досъдебното производство, така и в съдебно заседание. При анализа на тези показания е отчетено наличието на вътрешни противоречия относно обстоятелството дали подсъдимият се е съгласил да позволи извършването на евангелската проповед на открито, като не допусне намесата на органите на реда за осуетяване на мероприятиято и съответно дали е взел 20 лева за тази услуга. Дадените на 31.07.2018г. пред съдия от ОС-Сливен показания, приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл.281, ал.1, т.1 и 2 от НПК, са ясни и категорични, случилото се е разказано с подробности и последователно. Без никакво съмнение свид. В. е посочил, че след дълго уговаряне и въпреки първоначалния отказ от страна на подсъдимия, в крайна сметка, той е дал съгласие да се проведе мероприятиято и при здрависването със свидетеля е поел от ръката на последния подадените в знак на благодарност пари, независимо от привидно изразеното нежелание. В съдебно заседание свид. В. колебливо е заявил, че не си спомня дали е дал пари на подсъдимия при разговора им пред полицейския участък „Надежда“ на 15.05.2018г. Отрича се от показанията си относно това обстоятелство, дадени в ДП, като твърди, че към момента на разпита е било минало много време - два, три месеца, поради което той в първия момент не е разбрал за какво става въпрос, почувствал се е уплашен, когато е чул зададените от прокурора въпроси. След прочитане на протокола от разпит от ДП, свид. В. потвърждава, че в документа вярно е възпроизведено казаното от него при разпита. Конкретизира, че никой не му е казвал какво да говори. Аргументите, с които свидетелят се опитва да убеди съда, че в ДП не е казал истината и в действителност не е давал пари на подсъдимия, са неубедителни и лишени от логика. От начина на излагане на информацията в ДП следва, че той ясно си е спомнял случилото се, защото без никакво въздействие от страна на органите на ДП и присъстващ съдия с големи подробности и без колебание е описал начина, по който тайно е предал банкнотата от 20 лева на подс. Д.. Всичко изложено сочи на извод за достоверност на показанията, дадени от свид. С.В. на 31.07.2018г. пред съдия от ОС-Сливен в досъдебното производство. Освен това, тези показания намират упора в другите доказателствени материали относно това деяние, а именно показанията на свид. П.Х., който е видял свид. В. по време на разговора с подсъдимия в

полицейския участък да държи банкнота в ръката си, както и на свидетелите П.Д. и Г.П., които са възприели даването на банкнотата от свид. В. и приемането ѝ от подсъдимия. Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира за правилно становището на ОС-Сливен за достоверност на показанията на свид. С.В., дадени пред разследващ орган, които обосновано са били кредитирани, както и дадените в съдебното следствие в кореспондиращите части.

Първоинстанционният съд правилно и обосновано е дал вяра на показанията на свидетелите П.Х., П.Д. и Г.П., служители в полицейски участък „Надежда“, а Д. и началник на участъка. Последният е описал структурата и организацията на дейността в ръководения от него участък и е посочил, че служители в участъка са споделяли с него информация за корупционно поведение на подсъдимия Д., както и недоволство и демотивация от неговите постъпки, тъй като при изпълнение на служебните си задължения срещали затруднения за предприемане на законосъобразни действия срещу нарушители на обществения ред, които заявявали, че действията им са били съгласувани и разрешени от инспектор Д.. В тази им част показанията на свид. Д. нямат отношение към предмета на делото, макар и формално да съставляват данни за нарушаване на служебните задължения от страна подсъдимия с цел облагодетелстване, те са косвено доказателствено средство, което възпроизвежда слухове и предположения, а не конкретни данни, имащи отношение с трите корупционни случая, описани в обвинителния акт. Относно случилото се на 15.05.2018г. Д. описал как свид. П.Х. влязъл в стаята, в която са били заедно с другия свидетел – Г.П. и им съобщил, че е видял в управлението подс. Д. заедно със свид. С.В., като последният държал банкнота в ръка и след като видял полицейския служител се сепнал и двамата с подсъдимия излезли навън. След това двамата с П. отишли в стаята на патрула, която гледа към ул. „Калиакра“, от там видели подсъдимия Д. и свид. В. да си говорят, застанали с лице един към друг. Те наблюдавали случващото се от около метър разстояние, и видели как свид. В. извадил кафеникава на цвят банкнота, на която не се виждал номинала, от джоба си и я подал на подсъдимия, който я поел с лявата си ръка и я пхнал в левия си джоб, след което двамата се разделили. Показанията на свид. П.Д., дадени на 11.12.2018г. пред прокурор от ОП-Сливен, приобщени към доказателствените материали, чрез прочитането им по реда на чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 от НПК са почти идентични с показанията на този свидетел в съдебно заседание пред ОС-Сливен. Относно случилото се на 15.05.2018г. те са сходни и с показанията на свид. Г.П., който описва идентична фактология относно поведението на подсъдимия и свид. В., тяхното разположение един спрямо друг, вида и начина на подаване на процесната банкнота. Двамата със свидетеля Д. са наблюдавали случващото се от едно и също място, при една и съща обстановка, поради което е нормално възприетите от тях факти да нямат съществено разминаване. В съответствие с показанията на свидетелите Д. и П. са и показанията на свид. П.Х., относно факта на срещата между подсъдимия

и свид. С.В. в полицейски участък „Надежда“ и държането на пари в дясната ръка на свид. В., който след като е видял свид. Х. се е стреснал и е свил банкнотата в ръката си. Действително налице е разминаване в показанията на свид. П.Х., дадени в досъдебното производство и в съдебната фаза, досежно времето и мястото на разговора му с другите двама свидетели Д. и П.. Настоящият съд счита, че това разминаване не е пречка за кредитирането показанията на този свидетел, тъй като същото няма отношение към основния факт на доказване – срещата на подсъдимия Д. със свид. С.В. и тяхното корупционно поведение. Предвид изложеното неоснователни се явяват възраженията на защитата на подсъдимия за наличието на вътрешни противоречия в показанията на свидетеля П.Х., които сочат на нагласяване на свидетелските показания, дадени в съдебно заседание, за да съответстват на обвинителната теза. Отчетените от съда различия са незначителни и в никакъв случай не могат да обосноват извод за недостоверност на показанията на свид. Х..

Кредитираните от съда показания на свидетелите С.В., П.Х., П.Д. и Г.П. кореспондират с писмените доказателства за проведени телефонни разговори между свид. В. и подс. Д. на 15.05.2018г. и заключението на съдебно-техническата експертиза, установяващо активната комуникация по телефона между посоченият свидетел и подсъдимия в дните около процесния случай.

Въпреки, че тези свидетели са възприели банкнота кафеникава на цвят, каквато е тази от 50 лв., правилно е прието за установено, че св. В. е дал банкнота от 20 лв., тъй като самият В. е посочил такава, а свидетелите-полицейски служители не са видели номинала на дадената банкнота, няма и обвинение за банкнота от 50 лв.

Относно второто описано в обвинителния акт деяние, извършено на 27.06.2018г., първоинстанционният съд правилно е кредитирал показанията на свидетеля Б.Д., дадени на 04.09.2018г. в досъдебното производство, приобщени към доказателствената маса по делото по реда на чл.281, ал.1, т.4 от НПК. Този свидетел е починал на .г., преди предаване на делото в съдебна фаза. Показанията му са ясни, последователни и непротиворечиви. Той описва в детайли фактите, свързани с вземането на решение от страна на свидетелите В.К. и А.Д. за даване на подкуп точно на подс. Д., ролята си на посредник при преговорите и предаването на подаръка, както и поведението на подсъдимия и отношението му към предложението да бъде надарен, за да осигури необезпокоявано от полицейските органи протичане на сватбеното тържество на ул. „Бършен“. Макар и да не е предал бутилката водка „Финландия“ от 700 мл. лично на подсъдимия, у свид. Б.Д. е останало убеждението, че е изпълнил указанията на подсъдимия и има неговото уверение, че даденият дар ще възпроизведе желания ефект – свидетелите В.К. и А.Д. да не бъдат санкционирани за поставената на улицата пред дома им палатка и за музикалното озвучаване. В различни техни части показанията на свид. Б.Д. се потвърждават от показанията на свидетелите В.К. и А.Д., дадени на ДП, относно изградената палатка пред дома им за сватбеното тържество на

сина им, указанията на подс. Д. за премахване на палатката и предложението на свид. К. свид. Б.Д. да почерпи подсъдимия, за да не развалят палатката, на свид. Г.А., дадени на ДП, относно оставянето на торбичка в барчето срещу полицейското управление с адресат подсъдимия, който по-късно същия ден я е взел, а косвено и от показанията на свидетелите И.Ц. и Ж.К., които на същата дата са видели подсъдимият да излиза от заведението на свид. Г.А. с торбичка в ръце, която оставил в багажника на служебния автомобил, а впоследствие лично установили, че съдържанието на торбичката е бутилка водка „Финландия“ от 700 мл., каквато свид. Б.Д. посочва, че е закупил и оставил в дар на подсъдимия Д. именно в барчето на свид. Г.А.. Така показанията на свид. Б.Д. са обединяващи за показанията на останалите свидетели, като оформят цялостната фактология за това деяние в нейната последователност и свързаност. Показанията на свид. Б.Д. се потвърждават от изслушаните ВДС в резултат на използваните СРС, от които се установява факта на проведените с подсъдимия Д. разговори и тяхното съдържание.

Качествен анализ в мотивите на присъдата са получили и свидетелските показания на В.К. и А.Д.. Правилно ОС-Сливен е приел за достоверни думите на тези двама свидетели, дадени в досъдебното производство, вместо твърденията им в съдебното следствие. Пред разследващия орган свидетелите В.К. и А.Д. са категорични, че изградената палатка не е била изцяло или частично развалена и в нея необезпокоявани от полицейските органи са празнували сватбата на сина им, както и че за да запазят палатката в същия вид те са изпратили свид. Б.Д. да почерпи подсъдимия, а впоследствие са научили, че е изпълнил заръката и подс. Д. се е съгласил. В съдебно заседание свидетелите К. и Д. твърдят, че са променили местоположението на палатката според указанията на подсъдимия, така че да не пречи на преминаването на хора и автомобили по улицата, а свид. Б.Д. е оставил бутилка с алкохол за всички служители в полицейския участък, за да се почерпят за сватбата на сина им. Настоящият съдебен състав счита, че при изследването на противоречивите показания няма значение отдалечеността на разпита от момента на случката, тъй като различията не се дължат на забравяне от изминалото време или попълване с информация, която поради вълнение или неразбиране е пропуснато да бъде съобщена своевременно. В случая се наблюдава заместване на едни данни с противоположните, без логична причина за това. Ето защо, коректният начин за изследване на тези доказателствени източници е чрез съпоставката им с останалите доказателствени материали по делото, свързани с това деяние. Тук следва да се отбележи, че аналогична подмяна на данни се наблюдава и при показанията на свид. Г.А.. Показанията на свидетелите В.К. и А.Д., дадени на ДП, кореспондират с показанията на свид. Б.Д., дадените на ДП показания на свид. Г.А., както и косвено с показанията на свидетелите И.Ц. и Ж.К.. Те са в синхрон с изслушаните ВДС в резултат на използваните СРС, от които се установява съдържанието на разговорите между свид. Благой Г. и подсъдимия Д. относно това какъв алкохол да бъде закупен, как да бъде предаден на

подсъдимия и какво се очаква от последния в замяна на подаръка – а именно бездействие по служба. Докато показанията на свидетелите В.К. и А.Д., дадени в съдебно заседание, съответстват на показанията на свид. Г.А., дадени в съдебно заседание, на свид. Х.А. – които не са кредитирани от съда по описани по нататък причини. Тези показания противоречат на изложеното от свидетелите Б.Д., И.Ц. и Ж.К., на дадените на ДП показания на свид. Г.А., както и на приложените по делото ВДС, резултат от използваните СРС. От изложеното е видно, че показанията на свидетелите В.К. и А.Д., дадени в съдебно заседание, остават изолирани от доказателствената маса по делото, докато сведенията предоставени от тези свидетели на досъдебното производство кореспондират на останалия доказателствен материал и го допълват. Предвид изложеното, настоящият съд намира за достоверни показанията на двамата свидетели, дадени пред прокурор в досъдебното производство, правилно предпочетени и от първоинстанционния съд.

Както вече беше посочено, аналогична е ситуацията с показанията на свидетеля Г.А.. В показанията си на ДП той описва как свид. Б.Д. оставя в барчето му в негово присъствие торбичка, предназначена за подс. Д.. По-късно същият ден подсъдимият е отишъл в заведението и е потърсил багажа, който е оставен за него, взел е торбичката и си е тръгнал. В съдебно заседание свид. А. твърди, че оставената от свид. Б.Д. торбичка е била за почерпка на всички полицаи от участък „Надежда“, като той лично извикал подс. Д., който бил отвън, да вземе торбичката. Съответствие на показанията на този свидетел, дадени в съдебната фаза, се наблюдава само с показанията на свидетелите В.К. и А.Д., дадени в съдебно заседание и на съпругата му свид. Х.А., които двете съдебни инстанции не кредитират. Същите са в противоречие с всички останали доказателствени материали – показанията на свидетеля Б.Д., на кредитираните показания от ДП на свидетелите В.К. и А.Д., както и на приложените по делото ВДС, резултат от използваните СРС. Ето защо, първоинстанционният съд правилно е дал вяра на показанията на свид. Г.А., дадени в ДП, доколкото същите кореспондират с посочените по-горе и кредитирани като достоверни доказателствени материали. В крайна сметка, видно и от показанията на колегите на подсъдимия – Кутулов и Цончев, които са го видели да излиза от барчето с торбичка, която оставил в багажника на служебния автомобил и по-късно те лично са видели бутилката водка, същата не е послужила със сигурност за почерпка на колегите от участъка.

Правилно е прието, че показанията на свид. Х.А. нямат особена стойност, тъй като не допринасят по никакъв начин за изясняване на предмета на делото. Единственото наведено от нея твърдение по фактите е относно съдържанието на оставената торбичка в барчето на свид. Г.А. – бутилка кола от 1,5л и бонбони, която не знае от кого и за кого е била предназначена торбичката. Липсва и конкретизация кога е видяла тази торбичка, поради което не може да се прецени дали показанията ѝ касаят процесната дата 27.06.2018г. Следва да се вземе предвид и, че ако същата визира торбичката

оставена от свид. Б.Д. за подсъдимия Д., то посоченото от нея съдържание противоречи на кредитирания по делото доказателствен материал, а именно показанията на свидетелите Б.Д., И.Ц. и Ж.К., както и на изслушаните ВДС, резултат от използваните СРС.

Подобна е оценката на показанията на свид. С.К., които възпроизвеждат слухове лишени от конкретика, като свидетелят дори не може посочи от кого е научил изложената информация.

Настоящият съд няма основание да се съмнява в достоверността на показанията на свидетелите – полицейски служители Ж.К. и И.Ц.. Същите са възприели как подсъдимият излиза от барчето на свид. Г.А. с торбичка в ръка, която оставил в багажника на служебния автомобил, непосредствено след това те използвали същия автомобил за служебна дейност, при което видели съдържанието на торбичката – бутилка водка „Финландия“ от 700 мл. Изложените от тях данни кореспондират с кредитираните показанията на свидетелите Б.Д. и Г.А..

Третото деяние, за което подсъдимият Д. е предаден на съд с обвинителния акт, е извършено на 30.07.2018г. За него свидетелстват А. Х., И.Ф., Х.Ч. и Г. П.. Доказателствените материали са попълнени с протоколите от изготвените ВДС от използваните СРС.

ОС-Сливен правилно е кредитирал показанията на свид. А. Х., като ги е приел за подробни, последователни и непротиворечиви, кореспондиращи с останалия доказателствен материал. Подробно е изяснено кои факти се установяват с тези показания, като е посочено, защо същите не са кредитирани в частта им относно твърдението, че е разговарял с подсъдимия Д. в деня преди 30.07.2018г. То противоречи на обективните данни по делото от изслушаните ВДС, изготвени чрез СРС и от протокола за извършена техническа експертиза на разговорите, проведени от телефона на подсъдимия. Това твърдение е наведено за първи път в показанията на свидетеля от съдебно заседание, където той самият посочва, че събитието се е случило преди около година и половина и няма ясен спомен за някои факти, както и че това не е единствения случай, в който е посредничил при предаването на подаръци на подсъдимия Д., което обяснява и объркването на датата, на която последно се е чул по телефона с подсъдимия. Показанията на свидетеля Х., с изключение на посочената като некредитирана част, кореспондират с показанията на свидетелите Х.Ч. и Г. П. и с приобщените по делото ВДС, изготвени чрез СРС. Няма значителни противоречия между дадените пред съда показания и тези от фазата на ДП, които са приобщени чрез прочитане и са потвърдени от свидетеля.

Правилно са анализирани и показанията на свид. И.Ф., който е дал процесната банкнота с номинал от 20 лева, за да не бъде премахната палатката от полицейските органи по време на сватбата на сина му. Правилно ОС-Сливен е дал вяра на показанията, дадени в ДП, доколкото същите са логични, последователни и непротиворечиви. Същевременно показанията от

съдебното следствие са объркани. От една страна свид. Ф. казва, че е дал банкнотата на свид. А. Х., за да се почерпи за сватбата, от друга страна посочва, че сумата е била дадена, за да не бъде съборена палатката от полицаите. Този свидетел е знаел, че свид. Х. е служител в Общинска охрана, а в правомощията на полицията е да съставя актове за нарушения на реда и да събаря палатки, така че няма логика парите да са за почерпка на Х., при положение, че целта е била с тях да се обезпечи нерегламентираното провеждане на сватбата и поставянето на палатка, за което не този свидетел, а единствено полицейските служители са могли да попречат.

Другите свидетели, чиито изявления съдържат данни за третото описано в обвинителния акт деяние, са полицейските служители Х.Ч. и Г. П. - и двамата служители в Дирекция „Вътрешна сигурност“. Те са имали различна функция при извършването на специализираната полицейска операция, в която подсъдимият Д. е задържан, затова пресъздават своите впечатления от организацията на мероприятиято, както и от случилото се при срещата на подсъдимия със свид. Х., като свид. П. е бил на разстояние от около 5 метра и лично е видял как издетата банкнота с номинал от 20 лева е била предадена на Д.. Показанията на тези двама свидетели са непротиворечиви и взаимно допълващи се. Те кореспондират с показанията на свид. Х. и с приобщените по делото ВДС, изготвени чрез СРС.

Обясненията на подсъдимия са поставени в основата на доказателствения анализ в мотивите към присъдата. Окръжният съд е съобразил, че те са годно доказателствено средство, но и основно средство за защита в процеса, поради което внимателната им оценка е задължителна. Правилно са кредитирани в частта относно организацията на работа на полицейския участък „Надежда“ в гр. Сливен, заеманата от Д. длъжност и служебните му задължения, както и за практиката в обслужвания квартал да се извършват празненства с поставяне на палатки на улицата и със силна музика в нарушение на правилата за обществен ред. В тези части обясненията са намерили опора в други достоверни доказателствени източници. Обосновано, правилно и закономерно, кредит на доверие не е даден на обясненията на Д., в които отрича да е приемал от свидетелите С.В., Б.Д. и А. Х. дарове, отричането да има каквато й да е съпричастност към намерената при обиска в левия джоб на панталона му парична банкнота с номинал 20 лева и възражението, че досъдебното производство е резултат на преднамерено създадена организация да бъде отстранен от заеманата длъжност. Анализираният по-горе и получили кредит на доверие и от този състав доказателствени източници (кредитираните показания на свидетелите С.В., П.Х., П.Д., Г.П., Б.Д., С.К., Ж.К., И.Ц., А.Д., В.К., Г.А., А. Х., Г. П., Х.Ч.), съдържанието на ВДС от СРС и техническата експертиза опровергават по изискуемия от закона категоричен и несъмнен начин обясненията на подс. Д. в посочените им части, които се явяват както изолирани, така и нелогични, поради което правилно са квалифицирани от първата инстанция единствено като израз на защитна позиция.

Основателно са възприети заключенията на изготвените по делото оценителна и техническа експертизи, които са изчерпателни, ясни и обосновани, изготвени от лица с необходимите специални знания и опит. Чрез тях е установена стойността на инкриминираната бутилка водка, както и провежданите телефонни разговори от подсъдимия, кореспондиращи и с данните от проведените и документирани СРС. Последните са приложени по законовия ред, регламентиран в НПК и ЗСРС и правилно са послужили при формиране на фактическите и правни изводи.

С оглед на извършения собствен анализ на събраните по делото доказателствени източници настоящият състав намира, че първостепенният съд е направил дължимата проверка на доказателствената съвкупност и е извършил съответния анализ на доказателствената стойност на отделните факти. Съобразно изискванията на чл. 305, ал. 3 НПК, ОС-Сливен е изложил в мотивите си изводите за фактите и обстоятелствата, касаещи предмета на доказване, които настоящият състав споделя като правилни. Приетите за установени фактически положения, свързани с времето, начина, мястото и авторството на извършване на трите деяния от страна на подсъдимия, очертаващи фактическия състав на престъплението и неговата правна квалификация, са в съответствие с доказателствата по делото, подкрепят се от тях и въззивната инстанция ги възприема изцяло.

Извършвайки необходимата проверка на доказателствената съвкупност съобразно изискванията на чл. 107, ал. 5 НПК, първоинстанционният съд е дал адекватна оценка на доказателствата според действителното им съдържание и е изградил правилно вътрешното си убеждение, което е отразил в мотивите на обжалвания съдебен акт. Въззивният състав счита, че във връзка с предмета на доказване не е останало неизяснено нито едно обстоятелство и липсва основание да се приемат нови фактически положения.

Нужно е да се отбележи, че на всички наведени пред настоящата инстанция възражения окръжният съд е дал подробен, обоснован и законосъобразен отговор.

Не могат да се споделят упреците и съмнения на подсъдимия Д. за вътрешни противоречия в показанията на свидетеля П.Х., които сочат на промяната им в съответствие с обвинителната теза. Действително е налице разминаване в показанията дадени в досъдебното производство и в съдебната фаза, досежно времето и мястото на разговора му с другите двама свидетели Д. и П.. Както беше отбелязано при обсъждането на това доказателствено средство, това разминаване в изнесените данни не променя извода за достоверност на показанията на този свидетел относно предмета на доказване. В принципен план, способността на всеки свидетел да запаметява и възпроизвежда факти от действителността е строго индивидуална и зависи от различни фактори – възраст, наблюдателност, специфична способност за точно възпроизвеждане, интелектуални възможности, добросъвестност и др. Значението на тези фактори за достоверността на свидетелските показания се

преценяват не абстрактно, а винаги конкретно, с оглед индивидуалните особености на всеки случай и то само на базата на обективно съществуващи доказателства. По делото отново следва да се подчертае, че липсват доказателства за липса на добросъвестност у свид. Х.. Показанията му по отношение на главния факт на доказване са еднопосочни, последователни и кореспондират с останалите доказателствени средства, касаещи инкриминираните деяния, поради което няма основания те да не бъдат кредитирани. ОС-Сливен обстойно е обсъдил възраженията на защитата в тази насока и е дал аргументиран отговор, с който настоящият състав напълно се съгласява и няма какво ново да добави.

Неоснователно е възражението на защитата, че свид. А. Х. е провокирал свид. Ф. да даде пари, за да не бъде прекъсвано сватбеното тържество на сина му от полицейските органи, като му е казал „ти имаш ли документи за сватбата, за палатката?“. Тези думи са изопачени и извадени от контекста на показанията на свид. Ф.. В тях хронологията на разговора не е спазена и това е видно от казаното от свидетеля, а именно „попита ме защо не сме взели документи за палатката“. Очевидно свид. Х. не е започнал разговора с този въпрос, а се е поинтересувал защо събеседникът му не е оправил документите, чак след като е разбрал от свид. Ф., че има проблем. От показанията на свидетеля Ф. не може да се направи извод, че той е бил провокиран от свид. А. Х. да даде подкуп на подсъдимия Д., за да не развалят изградената за сватбата палатка.

Основното възражение на защитата на жалбоподателя е, че съдът е дал неправилна оценка на показанията на свид. Х., които са основен източник на доказателства против подсъдимия. Вярно е, че в конкретния случай той има особено и важно положение в процеса, но липсват основания, въз основа на които да се приеме, че той е действал недобросъвестно, тенденциозно и необективно. От друга страна и обясненията на подсъдимия, са както източник на доказателства, така и средство на защита, упражняването на което не води до задължение той да има поведение, съдействащо за разкриване на обективната истина. Изложеното обаче, не е основание за безкритично отхвърляне, както на обясненията на подсъдимия, така и на показанията на свидетеля. В случай като този, съдът е задължен да подложи на внимателна и прецизна оценка тези доказателствени средства в контекста на останалите доказателствени материали и на собствената им безпротиворечивост и обективност. Именно с оглед на тези критерии ОС-Сливен правилно е отдал дължимата доказателствена стойност на показанията на свид. Х., а обясненията на подсъдимия е отхвърлил като защитна версия, несъдържаща истинни обстоятелства.

При извършения обстоен анализ на източниците на доказателства настоящият съдебен състав се солидаризира напълно с изводите на първоинстанционния съд. В разглеждания случай показанията на св. Х. по своето съдържание и пълнота притежават необходимата процесуална годност, за да обосноват осъдителните изводи на съда. Същите се отличават със своята

максимална точност, въпреки изминалия период от време, пълнота, обективност и убедителност. От друга страна по делото липсват каквито и да са обективно доказани обстоятелства, които да накърняват достоверността и добросъвестността на тези показания. Показанията на този свидетел са напълно еднопосочни и логични относно всички значими и релевантни за правилното установяване на фактическата обстановка обстоятелства.

Окръжният съд е дал законосъобразен, кореспондиращ с доказателствената съвкупност отговор на доводите на подсъдимия за „провокация към подкуп“, извършена от свид. Х., чрез поставяне на джоба на панталона му на банкнота, за която подсъдимият не знаел нищо. Не може да бъде споделено становището на защитниците на подсъдимия Д., че поведението на свид. А. Х. е съгласувано с полицаите от Дирекция „Вътрешна сигурност“ и той е провокирал подсъдимия към вземане на подкуп. По делото не са установени никакви доказателства в подкрепа на това твърдение. Установената от гласните доказателствени средства фактическа обстановка е, че свидетелите Ч. и П. не са се познавали предварително със свид. Х., те са знаели за предстоящите му действия спрямо подсъдимия Д. от проведените СРС, от които установили приблизително кога и къде ще се проведе среща между двамата, чиято цел е била предаването на дар срещу ненамесата на полицейските органи на сватбено тържество. Полицейските служители дори не са знаели срещата в действителност ще се проведе ли и къде точно, нито са могли да бъдат сигурни, че на нея ще бъде даден и приет подкуп. Ч. и П. са били запознати с външния вид на подсъдимия и свид. Х. от снимков материал. В подкрепа на това обстоятелство са и събраните по делото секретни документи и по-конкретно предложението за провеждане на специализирана полицейска операция и получената чрез СРС информация. Свид. Х. изрично е посочил, че не е имал контакт с представител на полицията преди срещата си с подс. Д. и по никакъв начин не е бил уговарян да му даде подкуп на процесната дата. Твърдението, че свид. Х. е бил нервен в деня на задържането на подсъдимия, което е направено опит да бъде подкрепено с показанията на свид. Д.Д., не може да доведе до извод, че същият е знаел за провежданата специализирана акция. Причините за подобно поведение от страна на свид. Х. могат да са много, включително и от личен характер. Самият факт, че е осъзнавал, че давайки подкуп извършва нещо нередно, е достатъчен да обясни притесненото му поведение.

Не се установява и материали по делото да са „изчезнали“ и „съзнателно укрити“ от разследващите органи, като от изисканото от прокурора и приложено на л.53, т.1 в ДП писмо от началника на РУ-Сливен – главен инспектор Д.К., става ясно, че видеозаписът от охранителна камера, монтирана за охрана на частен имот срещу участък „Надежда“, направен на 15.05.2018г. е бил унищожен, поради технически проблем с компютъра, на който е била качена информацията. При изземването на записа не са били изготвени документи, поради оперативни съображения. Данни за въпросния

видеозапис се съдържат в показанията на свидетеля Х.Ч.. Същият в съдебно заседание дава повече информация за записа, който лично е гледал. Описва картината като мътна, некачествена. Разказва, че се е виждал полицейския участък през пътното платно, двете лица излезли от входа и застанали отстрани на сградата, виждало се движение на ръцете. Сочи, че записът е останал при служителите в Сливен. Разяснение относно случайния видеозапис е направил и свид. П.Д. – началник на Полицейски участък „Надежда“. Той уточнява, че записът е направен от камера на частен дом. След изземването му е качен на техен компютър, но вече не е наличен на това устройство. По преценка на служители /М.И. – началник в Бургас/ от Дирекция „Вътрешна сигурност“, записът не е приложен по материалите по делото, тъй като не може да бъде изнет по реда на НПК и съответно не може да бъде ползван като годно доказателствено средство. Посочва, че записът е бил качен и на компютъра на И.Р. – зам.директор на ОД МВР – Сливен, но не знае какво е станало после с това копие. Гледал е записа и казва, че на същия се вижда разговора, движението на хората, подаването на ръцете, но поради голямото разстояние не може да се види какво се подава. Константна е съдебната практика по въпроса (Решение № 390/02.10.2009 г. по н. д. № 393/2009 г., II н. о., Решение № 206/15.01.2019 г. по н. д. № 913/2018 г., III н. о., Решение № 180/09.12.2020 г. по н. д. № 834/2020 г., II н. о., Решение № 60163/19.10.2021 г. по н. д. № 615/2021 г., I н. о и др.), че този тип записи представляват вещественни доказателства по смисъла на чл. 109, ал. 1 НПК. Те имат качеството на предмети, които съдържат следи от престъплението, могат да послужат за изясняване на обстоятелствата по делото и допринасят за разкриване на обективната истина. Веществените доказателства са автономен носител на информация, която стига до участниците в процеса чрез тяхното прилагане към делото. Веществените доказателства могат да бъдат приобщени както чрез писмени доказателствени средства като протоколи за оглед, за претърсване, изземване или за доброволно предаване, така и чрез вещественни доказателствени средства като фотоснимки, диапозитиви, планове, схеми и др. Създадените доказателствени средства относно събирането на доказателствата, включително и за видеозаписите, установяват връзката на материалния факт /вещественото доказателство/ с действията по разследването. За тази цел е необходимо да има образувано наказателно производство, или въпросното процесуално действие да е първото, с извършването на което започва разследването, съгласно чл.23, ал.2 от НПК. Видно от материалите по настоящото дело, досъдебното производство е образувано на 14.06.2018г., близо месец след датата на първото, посочено в обвинителния акт деяние – 15.05.2018г., когато подсъдимият Д. е приел от свид. С.В. банкнота пред полицейски участък „Надежда“ и от която дата е видеозаписът от охранителна камера на частен дом, находящ се срещу участъка. В кориците на делото не се установява документ, с който въпросният видеозапис да е приобщен към материалите по делото, след започване на досъдебното производство. Последното, заедно с искането на

разследващия орган на основание чл.159, ал.1 от НПК за предоставяне на видеозаписа и документите, които са били изготвени във връзка с изземването му, сочат на извод, че същият е установен и взет от полицейските органи в периода преди образуване на досъдебното производство. Предвид липсата на категорични данни, това обстоятелство не може да бъде установено с точност. Липсата на надлежно изготвена документация за изземването на видеозаписа прави същия негодно доказателство и е пречка за приобщаването му към доказателствените материали, дори ако такъв беше установен на компютъра на свид. П.Д. или на друг полицейски служител. Предвид изложеното, изтриването на записа, за което няма данни да е станало нарочно, не влияе по никакъв начин на доказателствената съвкупност по делото, тъй като той никога не е бил приобщаван към нея. Друг е въпроса, че разследващият орган, след като е разбрал, за липсата на взетия от полицейските органи видеозапис е можел да го из земе от собственика на камерата в случай, че последният го е съхранил, за което няма данни да са предприети каквито и да е действия. С оглед на установените в производството обстоятелства настоящият съдебен състав намира, че законосъобразно събраните доказателства и доказателствени средства в достатъчна степен обосновават извода на съда за виновност на подсъдимия Д. и за това деяние, поради което липсата на обсъдения видеозапис не е определяща за крайния изход на делото.

Неоснователни се явяват и възраженията на защитата на подсъдимия Д. , обосновани и с посочените в жалбата „съществени процесуални нарушения“, че е налице тенденциозна, целенасочена атака спрямо него, провокирана от интересите на различни лица, част от които са разпитани и като свидетели по делото. Окръжният съд внимателно е обсъдил тази линия от защитната позиция на подс. Д. и обосновано я е отхвърлил като ненамираща опора в доказателствата. Твърди се, че високата професионална квалификация на Д. и работата му по стратегия „Полицията в близост до обществото“, налагаща срещи с живеещото в обслужвания полицейския район малцинствено население, е причината да се търси начин да бъде отстранен от поста му в полицейския участък, но не се сочат достоверни факти и доказателства в подкрепа на това твърдение, освен лични съмнения за заинтересованост на част от разпитаните по делото лица, които според подсъдимия са се издигнали на по-високи служебни постове. Налице е декларативно, общо изявление в този смисъл, представляващо израз на субективното усещане на подсъдимия, което обаче е лишено от обективна доказателствена опора. Обективни данни в подкрепа на тази теза, поддържана от подсъдимия и в тази инстанция - за възбуждане на наказателното производство в резултат на тенденциозно подготвена от служители на Дирекция „Вътрешна сигурност“ МВР операция, не се откриват в кориците на делото. Разследването, видно от материалите от досъдебното производство, е иницирано по повод два сигнала за получен от подс. Д. подкуп, подадени от неговия пряк началник в изпълнение на служебните му задължения. Няма данни колегите на

подсъдимия – полицейските служители П.Х., П.Д., Г.П., Ж.К. и И.Ц. да са имали лични мотиви да отстранят подс. Д. от поста му. Длъжностното качество на коментираните свидетели не е достатъчно да се приеме, че показанията им са необективни, макар и да е вярно, че ангажираността им като служители на МВР с проведената специализирана операция е основание техните показания да се преценяват много внимателно, като се съпоставят помежду им и с останалите събрани по делото доказателства. И такъв внимателен, пълноценен и обективен анализ окръжният съд е направил и показанията, в частите, които не са намерили опора в други доказателствени източници или от тях са се опровергали, не са кредитирани при постановяване на присъдата. Респективно, правилно в останалата им част като последователни, кореспондиращи, както помежду си, така и с другите събрани по делото доказателства, показанията на тези свидетели са кредитирани от окръжния съд.

Проверявайки процеса по формиране на вътрешното убеждение, настоящата инстанция намери, че окръжният съд правилно е приложил материалния закон, приемайки, че установените на базата на годни процесуални доказателствени източници, релевантни за предмета на доказване факти и обстоятелства водят до единствения възможен извод, че подсъдимият М. П. Д. е осъществил състава на престъплението по чл.302, т.1, б.,„а“ вр. с чл.301, ал.1 вр. с чл.26, ал.1 от НК, като е осъществил и трите деяния, за които му е повдигнато обвинение с обвинителния акт, а именно:

1. на 15.05.2018г. подсъдимият приел от свид. С.В. парична сума в размер на 20 лв.;
2. на 27.06.2018г. приел от свид. Б.Д. 1 бр. бутилка вода „Финландия“ 700 мл на стойност 20,49 лв. и
3. на 30.07.2018г. приел от свид. А. Х. парична сума в размер на 20 лв.

Не е спорно, а и с оглед на събраните по делото доказателства категорично е установено, че към инкриминирания период подс. Д. е годен субект на престъплението подкуп, тъй като е имал качеството „длъжностно лице“ по смисъла на чл.93, т.1, б. „а“ от НК. Подсъдимият е бил държавен служител в МВР по смисъла на чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР. Изпълнявал е възмездно длъжността полицейски инспектор V степен в Участък „Надежда“, РУ – Сливен при ОД на МВР – Сливен. Дейността на подсъдимия не е съставлявала такава на материално изпълнение. Напротив, видно от длъжностната му характеристика, основно задължение на Д. е било да работи непосредствено по противодействие на престъпността, опазването на обществения ред и превенцията. Изпълнявал е контролни функции, изразяващи се в предприемане на конкретни мерки за отстраняване на нарушенията на обществения ред, да следи за законосъобразното прилагане на административнонаказателните мерки и правилното им документално оформяне.

Налице е и особеното качество, което лицето следва да притежава с оглед

приложимостта на чл.302, т.1 от НК, а именно да е полицейски орган. Последното се извежда отново от кадровата справка и длъжностната му характеристика, които безспорно установяват, че към датите на трите деяния той е бил полицейски служител с всички вменени му от закона в това качество правомощия. Качеството на подсъдимия „полицейски орган“ е изведено съобразно организационната структура на МВР и служебната позиция, която е заемал, поради което и квалификацията по чл.302, т.1 от НК е обоснована, доколкото подкупът е бил даден на и приет от полицейски орган. В този смисъл правилно подсъдимият Д. е бил признат за виновен и осъден по посочената квалификация.

В теорията и в практиката трайно е застъпено виждането, че подкупът по смисъла на чл.301 и сл. от НК винаги се получава от дееца във връзка със служебната му дейност, поради което годин субект на престъплението е длъжностно лице, което може да извърши в кръга на службата си действието или бездействието, за което получава наследващ му се дар. ОС-Сливен е положил усилия да изясни кръга от служебни правомощия на подсъдимия в контекста на инкриминираните по делото действия/бездействия по служба. И е достигнал до правилния извод, че по делото е установено по несъмнен начин, че на основание чл.55, ал.2 от Наредбата за обществения ред на територията на Община Сливен /приета с решение № 231/26.05.2016г. на Общински съвет Сливен/ подсъдимият Д. е имал правомощия по служба да съставя актове за административни нарушения по чл.4, ал.1 и чл.5, ал.1 от същата /правомерно действие по служба, което не е извършил, тоест, бездействал е по служба/. Поради казаното, от обективна страна е налице пряка и взаимна връзка между заеманата от подсъдимия длъжност и приетите от него дарове, които са дадени от свидетелите С.В., Б.Д. и А. Х. именно за неосъществяване на част от служебните функции, включени в обема на служебната компетентност и положение на подс. Д.. Този извод следва от: нормативно уредените принципни положения в административното право, относими към дейността на държавната администрация; от разписаните в кадровата справка и длъжностната характеристика служебни правомощия на подсъдимия; от фактически установената по делото негова дейност; не на последно място частично и от обясненията на Д., макар той да отрича да е вземал подкуп, за да не съставя административни актове за поставяне на палатки на улиците, които пречат на движението на хора и автомобили, и за силна музика, съответно да не разваля палатките и да не изземва музикалните уредби, той формално потвърждава, че сред ромското население съществува такава практика за празнуване на мероприятия от личен характер – сватби, сюнети и други и „Наредбата на Община Сливен не се спазва в квартал „Надежда“ в пълен обем“. Възможността на подсъдимия да извърши или да не извърши инкриминираните действия по служба произтича директно от отговорното му служебно положение, предоставящо му значителен обем права и отговорности и това прави подс. Д. годин субект на престъплението.

От обективна страна е налице получаване на подкуп, изразяващ се в

противозаконно приемане от длъжностно лице на парична облага и вещев дар, за да не изпълни действие в интерес на даващия подкупа, което то е било длъжно да извърши в изпълнение на своите задължения, и този подкуп е приет като лично възнаграждение. Налице е изпълнителното деяние „приеме“ и за трите деяния, доколкото чрез конклюдентни действия подс. Д. е получил дар. Така на 15.05.2018г. въпреки изразеното с думи несъгласие да получи предложената от свид. В. банкнота с номинал от 20 лева, при здрависване със същия подсъдимият е взел в ръката си банкнотата без да възрази и без да заяви желание да я върне. На 27.06.2018г. предаването на бутилката водка „Финландия“ от свид. Д. на подсъдимия е станало опосредено, като бутилката, опакована в торбичка, е била оставена в барчето на свид. Г., откъдето подсъдимият, знаейки, че има оставен за него подарък, я е потърсил и взел. Оставянето на бутилката с водка в багажника на служебния автомобил не следва да се разглежда като предоставянето ѝ за служебна почерпка, доколкото Д. не е споделил с колегите си, че съдържанието на торбичката е за всички. На 30.07.2018г. подсъдимият е приел банкнота с номинал от 20 лева от свид. Х., като предаването е станало в движение. Свидетелят Х. извадил банкнотата от десния си джоб и с дясната си ръка я подал на подсъдимия, който я поел с лявата си ръка и я пъхнал в левия си джоб, с което актът на приемането е приключил. Подсъдимият е демонстрирал своето положително отношение към предоставения му от свид. Хл дар и към възможността да го ползва, потребява и консумира, за което говори и факта на намиране в левия джоб на панталона, с който Д. е бил облечен, на предоставеният от свидетеля наследващ се дар – 20 лева.

Всички описани прояви, макар и лишени от изрично речево приемане, водят до своене на получените дарове, поради което актът на физическото им преминаване във владение на подсъдимия е достатъчен за извод, че същият е осъществил изпълнителното деяние „приеме“. Всяка от получените две банкноти и бутилката с водка, следва да се квалифицира като „дар“ по смисъла на закона, доколкото по този начин законодателят е описал так ова преминаване на блага от едно лице към друго, чрез което се обогатява имуществената сфера на длъжностното лице, получило престацията. Безспорно, този „дар“ не се следва, защото липсва законово основание за получаването му. Този дар не се следва, доколкото не е бил предвиден в закона, не е предвиден и като обичайно плащане в практиката. Плащания в лична полза на длъжностните лица не само не са предвидени в закона, но са забранени. Безспорно е, че получените облаги и по трите деяния са били свързани с неизвършването на определени действия, включени в кръга на службата на подсъдимия като полицейски орган, а именно – да не изпълни задълженията си по чл.55, ал.2 вр. чл.4, ал.1 и чл.5, ал.1 от Наредбата за обществения ред на територията на Община Сливен, като не състави административни актове за монтирани на улицата палатки, които пречат на преминаването на хора и автомобили и за използването на уредби, възпроизвеждащи силна музика на публични места. Всички инкриминирани

вещи, представляващи наследващ се дар, са били дадени на подсъдимия Д. от заинтересованите лица, за да осигурят безпроблемното протичане на сватбени тържества и проповед на публични места, като са знаели запретеността на желаното от тях и реда за получаване на разрешение.

Споделят се мотивите към присъдата във връзка с наличието на продължавано престъпление по чл.26 от НК. Осъществени са повече от две деяния, през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и еднородност на вината, при което последващите се явяват от обективна и субективна страна продължение на предшестващите.

Всички отделни деяния са извършени с пряк умисъл и с користен мотив, като подс. Д. е съзнавал общественотоопасния характер на деянията, предвиждал е настъпване на общественотоопасните последици и ги е искал. В представното му виждане е било формирано разбирането, че като длъжностно лице незаконно получава от свидетелите В., Д. и Х. облаги в пари и вещи, за да не извърши действия по служба. Субективната страна на деянията е обективизирана от всички действия на подсъдимия.

Неоснователни са възраженията, че подсъдимият няма вина за второто деяние, доколкото същият е дал указания, за които е останал с впечатления, че са изпълнени. Както се установи от доказателствата по делото – показанията на свидетелите Б.Д., А.Д., В.К. и от изготвените ВДС по проведени СРС, няма съмнение в целта на даването на бутилката водка „Финландия“ - за да не бъде деинсталирана построената за сватбеното тържество палатка. Приемайки материалната облага, подсъдимият е съзнавал този факт и не се противопоставил. Свидетелката В.К. изрично е заявила, че започнатото премахване на палатката в присъствието на подсъдимия е било фиктивно, като са имали намерение след това да я възстановят. Безспорно се установява и че планираното мероприятие е проведено безпроблемно, като подсъдимият Д. не е извършил последваща проверка дали дадените указания са изпълнени. Всъщност, предвид проведения от него разговор със свид. Б.Д. и приемането на предложения от него дар, е обяснимо поведението на Д. да не изпълни задължението си по служба и да не предприеме нужните действия по санкциониране на неправомерното поведение на свидетелите в нарушение на НОРТОС.

Настоящият съд не приема за основателно и възражението, че подсъдимият не е знаел, че свид. Х. ще му даде пари. Обяснението, че банкнотата е била пусната в джоба му, без неговото съгласие противоречи на показанията на свидетелите Х., П., както и изготвените ВДС. Знанието за получаването на наследващ му се дар се извежда от конклюдентните действия на подсъдимия Д. по вземане на банкнотата с лявата си ръка и прибирането ѝ в левия си джоб, които са потвърдени и от двамата свидетели.

При извършената проверка на процеса по индивидуализация на наказанието не се откриват допуснати от окръжния съд нарушения, а определените с присъдата санкции – 2 години „лишаване от свобода“, „глоба“

в размер на 1 000 лв. и „лишаване от право да заема длъжност в държавната администрация“ за срок от 2 години, следва да се квалифицират като справедливи, при правилно отчитане на обществената опасност на дееца и на деянието. Размерът на наложените наказания е убедително мотивиран от ОС-Сливен. Няма нарушение на правилата за индивидуализация на същите. Всички релевантни обстоятелства са били обсъдени и прецизно посочени. Всички установени по делото обстоятелства за личността на подсъдимия и за обществената опасност на деянията са обсъдени и правилно оценени.

Индивидуализирайки наказанието на подсъдимия, първостепенният съд правилно, макар и без изрично посочване, е взел предвид подбудите и причините за извършване на престъплението, състоящи се в слабите морално-волеви задръжки на подсъдимия, стремежа му да се облагодетелства материално по непозволен начин, незачитане от него на правилата, гарантиращи нормално функциониране на държавните органи. При конкретизиране на наказанието първата инстанция правилно е отчела като смекчаващи отговорността обстоятелства чистото съдебно минало на подсъдимия, изключително добрите му характеристични данни като човек и професионалист, трудовата му ангажираност, ниския размер на получените облаги, липсата на инициатива от страна на подсъдимия за получаването на подкуп, като към тях следва да се добавят семейното положение и родителски задължения на подсъдимия, както и доброто му процесуално поведение. Обоснована е преценката на окръжния съд относно липсата на отегчаващи отговорността обстоятелства спрямо подсъдимия, за каквито е недопустимо да се приемат некритичното му отношение към извършеното от него и непризнаването на вината.

Обосновано ОС-Сливен е отчел смекчаващите вината обстоятелства като многобройни такива, които изискват определяне на наказание под предвидения в приложимата правна норма минимален размер, съгласно чл.55, ал.1, т.1 от НК. Това разбиране се възприема като правилно от настоящия въззивен състав, като първоинстанционният съд обосновано е счел, че наказание в размер от две години „лишаване от свобода“ ще изпълни целите, визирани в чл. 36 НК. Настоящият съд се присъединява към приетото от ОС-Сливен, че обстоятелствата свързани с личността на подсъдимия, особеностите на конкретния случай и наличните смекчаващи отговорността обстоятелства, преценени поединично и в тяхната съвкупност, не очертават подсъдимия като личност с висока степен на обществена опасност, която да налага значителен интензитет при определяне на необходимата наказателна репресия.

При преценка на приложението на разпоредбата на чл.66, ал.1 НК съдът следва да поставя на първо място поправянето на подсъдимия, като това не бива да игнорира и търсенето на общо превантивния ефект на наказанието, на което основно е акцентирал първостепенният съд. За да може една санкция да въздейства възпитателно и предупредително както върху дееца, така и върху другите членове на обществото, тя трябва да бъде справедлива, т.е. обемът

наказателна принуда, приложена по отношение на подсъдимия, да съответства на обществената опасност и морална укоримост на дееца и на извършеното престъпление.

В конкретния случай постигането на необходимото поправително-превъзпитателно и възпиращо въздействие на наказанието, на която цел е отдадено преимуществено значение при решаване на въпроса за начина на изтърпяването му, може да се постигне и без откъсването на подсъдимия от обществената и социалната среда, в която е живял и продължава да живее. Обсъждайки възможността за прилагане на разпоредбата на чл.66, ал.1 НК, настоящият състав съобрази размера на наложеното на подсъдимия наказание „лишаване от свобода“ от първостепенния съд, необремененото му съдебно минало, добрите характеристични данни, дългогодишната му трудова ангажираност, макар и в момента да не работи, минималния размер и на трите получени облаги, процесуалното му поведение и липсата на каквито и да било други противообществени прояви след осъждането му до момента, както и отдалечеността във времето на извършване на престъплението. Всичко това налага извод, че за поправянето и превъзпитанието на подсъдимия е неоправдано и нецелесъобразно изолирането му в затворнически условия. Отлагането на изпълнението на наказанието на основание чл.66, ал.1 НК няма да попречи санкцията, съчетано с наложените наказания „глоба“ и „лишаване от право да се заема държавна или обществена длъжност“ за срок от 2 години, да въздейства възпиращо и предупредително в бъдещото му поведение, и то не само спрямо него, но и върху другите членове на обществото. Така ще бъде постигнат търсения баланс при осъществяване на целите както на генералната, така и на личната превенция, а наказанието ще изпълни в пълна степен съдържанието на принципа за справедливост. В противен случай наказанието би било явно несправедливо, придобиващо вид на необоснована репресия спрямо подсъдимия и би надскочило целите, визирани в чл. 36 НК.

По идентичен начин решаващият съд е подходил и при определяне на кумулативно предвидените наказания за престъплението по чл.302, т.1, б. „а“ вр. чл.301, ал.1 от НК – глоба и лишаване от права по чл.37, ал.1, т.6 и т.7 от НК, като наложил глоба в близост до предвидения в закона минимум в размер на 1000 лева и лишил подс. Д. от право да заема длъжности в системата на МВР за срок от 2 /две/ години, считано от влизане на присъдата в сила.

Определяйки посочените наказания първостепенният съд е приел, че ще могат да бъдат постигнати целите на наказанието, свързани с личната и генерална превенция – да бъде изградена устойчива мотивационно-волева система за спазване на установения в страната правов ред от дееца, както и би предотвратило извършването на други престъпления. Определените по вид и размер наказания според въззивната инстанция биха могли да въздействат превантивно и на останалите членове на обществото, и не би останало чувство за безнаказаност и липса на справедливост.

Правилно първостепенният съд е приложил разпоредбата на чл. 307а от НК и е осъдил подсъдимия Д. да заплати в полза на държавата равностойността на липсващата част от предмета на престъплението – сумата от 40,49 лева /четиридесет лева и четиридесет и девет стотинки/.

Законосъобразно, в съответствие с чл.53, ал.1, б. „б“ от НК в полза на държавата е отнета намерената при обиска в левия джоб на панталона на подсъдимия банкнота сериен номер БТ... с номинал от 20 лева, тъй като тази сума е предмет на осъществено от него престъпление по чл.302, т.1, б. „а“ вр. с чл.301, ал.1 от НК.

Съобразявайки нормата на чл.189, ал.3 от НПК, след като подс. Д. е признат за виновен и осъден, правилно ОС-Сливен е преценил, че в негова тежест следва да се възложат и направените по делото разноси.

Контролната съдебна инстанция не намери допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон от окръжния съд. Фактическата обстановка е била изяснена правилно и въз основа на същата са формирани правилни правни изводи. Даден е бил изчерпателен отговор на направените от страните възражения. Поради това постъпилата въззивна жалба е неоснователна и не може да доведе до претендираните правни последици, а атакуваната присъда следва да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна.

С оглед на изложеното и на основание чл.338 вр. чл.334, т.6 от НПК, Апелативен съд – Бургас

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 9/03.06.2022г. по НОХД № 432/2019г. по описа на Сливенския окръжен съд.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване и протестиране пред Върховния касационен съд на Р България в петнадесет дневен срок от получаване на съобщенията за изготвянето му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____